

Sag C-133/19**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

19. februar 2019

Forelæggende ret:

Conseil d'État (Belgien)

Afgørelse af:

31. januar 2019

Appellanter:

B. M. M.

B. S.

Indstævnt:

État belge

I. Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger i hovedsagen

- 1 Indstævnte, den belgiske stat, meddelte den 25. marts 2014 afslag på en yderligere visumansøgning med henblik på familiesammenføring, som appellant 2) havde indgivet til den belgiske ambassade i Dakar den 9. december 2013 – i henhold til artikel 10b, stk. 3, i lov af 15. december 1980 om udlændinges indrejse, ophold, etablering og udvisning, i den affattelse, der finder anvendelse på den foreliggende sag – med den begrundelse, at udlændingen havde afgivet ukorrekte eller misvisende oplysninger, havde anvendt falske eller forfalskede dokumenter, havde begået svig, eller havde anvendt andre ulovlige midler af afgørende betydning for at opnå opholdstilladelse i mere end tre måneder. Visumansøgningen støttedes på en fødselsattest, hvoraf det fremgik, at appellanten er født den 16. marts 1999, uanset at hendes far i forbindelse med sin ansøgning om asyl i Belgien havde oplyst, at hun var født den 16. marts 1997.
- 2 Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) frifandt ved dom af 31. januar 2018 indstævnte i den sag angående påstand om opsættende

virkning og annulation, der var blevet iværksat til prøvelse af afgørelsen af 25. marts 2014, på grund af manglende interesse, idet retten fandt, at selv om det lægges til grund, at appellant 2) er født den 16. marts 1999, således som hun har anført i stævningen, ville indstævnte i tilfælde af annulation, og såfremt myndigheden skal træffe afgørelse på ny, ikke have anden mulighed end at konkludere, at visumansøgningen skal afvises, idet appellant, der nu er over 18 år, ikke længere opfylder betingelserne i de bestemmelser, som hun kræver bragt i anvendelse.

- 3 Ved appelskrift indgivet den 8. marts 2018 har B. M. M. og B. S. nedlagt påstand om ophævelse af den af Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) afsagte dom.

II. Relevante retsfor skrifter

I. National ret

- 4 Den af appellant anlagte sag angår en afgørelse om afslag på visum med henblik på familiesammenføring, som blev indgivet i henhold til artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 4), i lov af 15. december 1980 om udlændinges indrejse, ophold, etablering og udvisning, der i den affattelse, der finder anvendelse på den foreliggende sag, bestemmer følgende:

»Artikel 10, stk. 1. Medmindre andet følger af artikel 9 og artikel 12, har følgende personer uden videre ret til at opholde sig i Belgien i mere end tre måneder:

[...]

4) Følgende familiemedlemmer til en udlænding, der i mindst tolv måneder har haft tidsubegrænset indrejse- eller opholdstilladelse i Belgien, eller i mindst tolv måneder har haft tilladelse til at etablere sig dér. Tolv månedersfristen suspenderes, såfremt ægteskabet eller det registrerede partnerskab bestod på det tidspunkt, hvor den tilrejsende udlænding ankom til Belgien, eller såfremt de har et mindreårigt fællesbarn, eller der er tale om familiemedlemmer til en udlænding, der er anerkendt som flygtning, eller som nyder subsidær beskyttelse:

- Den udenlandske ægtefælle eller den udlænding, med hvilken den pågældende har indgået et registreret partnerskab, der i Belgien betragtes som sidestillet med ægteskab, og som ankommer for at bo sammen med denne, forudsat at begge de berørte personer er mindst 21 år gamle. Denne mindstealder nedsættes imidlertid til 18 år, såfremt ægteskabet eller i givet fald det registrerede partnerskab bestod inden den tilrejsende udlænding indrejste i Belgien
- deres børn, som ankommer for at bo sammen med dem, inden de er fyldt 18 år, og som er ugifte;

- børn af den tilrejsende udlænding, ægtefællen eller den registrerede partner som omhandlet i første led, der ankommer for at bo sammen med dem inden det fyldte 18. år, og som er ugifte, såfremt den tilrejsende udlænding, ægtefællen eller den registrerede partner har forældremyndigheden og forsørgerpligt over for barnet, og i tilfælde af fælles forældremyndighed, hvis den anden forældremyndighedsindehaver har givet sit samtykke«.
- 5 For så vidt angår søgsmålsinteresse i sager for Conseil du contentieux (domstol i udlændingeretlige sager) bestemmer samme lovs artikel 39/56, at »de i artikel 39/2 omhandlede søgsmål kan indbringes for denne ret af en udlænding, som godtgør en skade eller en interesse«.

2. *EU-retten*

- 6 Appellanten har under søgsmålet navnlig påberåbt sig Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring.
- 7 Direktivets artikel 4 bestemmer navnlig følgende:

»1. Hvis betingelserne i kapitel IV og artikel 16 er opfyldt, tillader medlemsstaterne i henhold til dette direktiv indrejse og ophold for følgende familiemedlemmer:

- a) referencepersonens ægtefælle
- b) mindreårige børn af referencepersonen og dennes ægtefælle, herunder børn, der er adopteret i overensstemmelse med en afgørelse truffet af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat eller en afgørelse, der automatisk kan fuldbyrdes i henhold til medlemsstatens internationale forpligtelser, eller som skal anerkendes i overensstemmelse med internationale forpligtelser
- c) mindreårige børn, herunder adoptivbørn, af referencepersonen, hvis referencepersonen har forældremyndigheden og har forsørgerpligt over for børnene. Medlemsstaterne kan tillade familiesammenføring af børn, for hvilke der er fælles forældremyndighed, hvis den anden forældremyndighedsindehaver har givet sit samtykke
- d) mindreårige børn, herunder adoptivbørn, af ægtefællen, hvis ægtefællen har forældremyndigheden og har forsørgerpligt over for børnene. Medlemsstaterne kan tillade familiesammenføring af børn, for hvilke der er fælles forældremyndighed, hvis den anden forældremyndighedsindehaver har givet sit samtykke.

De mindreårige børn, der er omhandlet i denne artikel, skal være under den myndighedsalder, der gælder i den pågældende medlemsstat, og må ikke være gift.

[...]«

Appellanten har endvidere henvist til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

III. De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

1. Appellantens argumenter

8 Appellanten har gjort et enkelt anbringende gældende om, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn og sket tilsidesættelse af artikel 10, stk. 1, nr. 4), artikel 12a, artikel 39/2, artikel 39/56 og artikel 39/65 i lov af 15. december 1980 om udlændinges indrejse, ophold, etablering og udvisning, af artikel 6, artikel 8 og artikel 13 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og af artikel 4, artikel 5 og artikel 8 i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring samt af princippet om ligebehandling, hensynet til barnets tarv og retssikkerhedsprincippet.

Anbringendet består af to led.

9 Med det første led har appellanten gjort gældende, at den appellerede dom lider af begrundelsesmangler, idet førsteinstansen lod sin egen vurdering træde i stedet for indstævntes og hermed foregreb dennes afgørelse for det tilfælde, at myndigheden på ny skal træffe afgørelse. Appellanten har gjort gældende, at det tidspunkt, hvor de i artikel 10 i lov af 15. december 1980 fastsatte aldersbetingelser skal vurderes, skal lægges til grund for afgørelsen af, hvorvidt hun fortsat har søgsmålsinteresse.

10 Hun har gjort gældende, at indstævnte ikke gjorde argumentet om manglende interesse gældende for forvaltningsdomstolen og følgelig synes at acceptere, at den skulle træffe sin afgørelse på grundlag af appellants situation på det tidspunkt, hvor hun indgav ansøgning om opholdstilladelse, eller senest på det tidspunkt, hvor myndigheden første gang skulle træffe afgørelse. Appellanten har anført, at myndigheden i tilfælde af annulation skal træffe afgørelse på ny og råder over en ny frist, der svarer til den, myndigheden oprindeligt havde til rådighed, og ifølge appellanten kan det ikke med rimelighed forholde sig anderledes for så vidt angår aldersspørgsmålet vedrørende en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, og helt specielt såfremt denne alder som i den foreliggende sag netop er afgørende for opholdsretten, idet hun var under 18 år på det tidspunkt, hvor hun indgav ansøgning om opholdstilladelse, og at hun i øvrigt fortsat var mindreårig, ikke alene på det tidspunkt, hvor den forvaltningsakt, hvorved hendes ansøgning blev afslået, blev truffet, men ligeledes da hun anlagde sag for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager).

11 Appellanten har med henvisning til den af Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) den 25. februar 2010 afsagte dom anført, at

anerkendelse af opholdsret må antages at have deklaratorisk karakter. Heraf følger, i modsætning til hvad der fremgår af den appellerede dom, at de fastsatte betingelser skal være opfyldt på det tidspunkt, hvor der indgives ansøgning om anerkendelse af opholdsret, og ikke helt frem til det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om anerkendelse af denne ret, undtagen for så vidt angår betingelser, der kan bero på ansøgerens eller referencepersonens vilje, hvilket ikke er tilfældet for så vidt angår en betingelse om en nedre eller en øvre aldersgrænse, idet anerkendelsen af opholdsretten ellers kan være behæftet med et usikkerhedsmoment afhængig af forvaltningsmyndighedens forgodtbefindende og den hurtighed, hvormed den behandler en ansøgning.

- 12 Appellanten har kritiseret den opfattelse, som Conseil d'État (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) tilkendegav i dom af 18. oktober 2018, hvori den fastslog, at aldersbetingelsen i den omhandlede lovs artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 4), skal vurderes på det tidspunkt, hvor myndigheden træffer sin afgørelse, hvilket begrundedes med, at der ikke findes nogen usikkerhedsmomenter, og at det påhviler ansøgere at indgive ansøgning om opholdstilladelse så tilpas rettidigt, at de er mindreårige og følgelig har ret til familiesammenføring indtil udløbet af den frist, som medlemsstaterne råder over, når de skal træffe afgørelse i henhold til direktiv 2003/86. Denne opfattelse tager kun hensyn til den frist, der gælder for afgørelser vedrørende realiteten for så vidt angår en ansøgning om opholdstilladelse i henhold til lovens artikel 10, mens der ikke gælder en bindende frist for efterprøvelsen af ansøgningens formalitet, således at der klart er tale om et usikkerhedsmoment, idet retten til familiesammenføring i så fald alene kan afhænge af sagsbehandlingstiden i myndigheden. Appellanten har endvidere anført, at den opfattelse, som Conseil d'État (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) har tilkendegivet, er lidet forenelig med de principper, som EU-lovgiver søger at beskytte, idet denne ifølge artikel 4, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/86/EF, sammenholdt med samme artikels stk. 6, har villet indføre en tidsmæssig grænse for efterprøvelsen af alderskriteriet for mindreårige børn, hvilken blev fastsat til tidspunktet for deres indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse.
- 13 Appellanten har i øvrigt henvist til Den Europæiske Unions Domstols dom af 17. juli 2014, *Marjan Noorzia mod Østrig* (C-338/13), og af 12. april 2018, *A og S mod Nederlandene* (C-550/16), som angår henholdsvis tidspunktet for vurderingen af alderskriteriet for gifte ansøgere om familiesammenføring og status som »mindreårig« eller ej for at være berettiget til familiesammenføring, for at understrege Domstolens bestræbelser på at sikre EU-rettens effektivitet, at efterkomme princippet om ligebehandling og retssikkerhedsprincippet, at tage hensyn til barnets tarv, der er af afgørende betydning i forbindelse med familiesammenføring, og at undgå, at udfaldet af ansøgninger om familiesammenføring alene afhænger af myndighedens sagsbehandlingstid.
- 14 Subsidiært har appellanten gjort gældende, at det fremgår af retspraksis, at myndigheden i tilfælde af annullation af en forvaltningsakt på en vis måde på ny befinder sig i en situation som den, der forelå på tidspunktet umiddelbart inden retsakten blev annulleret, således at den alder, indstævnte skal tage i betragtning i

tilfælde af annullation af afgørelsen om afslag på opholdstilladelse, er appellants alder på det tidspunkt, hvor myndigheden blev anmodet om inden for den lovbestemte frist at tage stilling til ansøgningen om opholdstilladelse, og følgelig højst hendes alder pr. den 24. marts 2014, nemlig 15 år.

- 15 Det er endelig appellants opfattelse, at den vurdering, som den appellerede dom lægger til grund for så vidt angår hendes retsstilling, strider mod artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler.
- 16 Appellanten har med anbringendets andet led gjort gældende, at den appellerede dom lider af en begrundelsesmangel, idet det ligeledes havde været muligt at anerkende appellants interesse gennem anerkendelse af den familiemæssige tilknytning, som hun har til sin far, der har fået meddelt opholdstilladelse i Belgien, men retten undersøgte ikke denne indirekte interesse.
- 17 Appellanten har nærmere bestemt gjort gældende, at den oprindeligt anfægtede forvaltningsakt udelukkende rejser tvivl om den familiemæssige tilknytning til hendes far og den fødselsdato, der fremgår af de fremlagte dokumenter, at det med begæringen om opsættende virkning og annullationssøgsmålet søges godtgjort, at såvel den familiemæssige tilknytning som den hævdede alder reelt fremgår af sagens akter, og at førsteinstansen burde have rejst spørgsmål om den aktuelt indirekte interesse i relation til den fordel, som hun ville kunne opnå som følge af en annullation for så vidt angår anerkendelse af hendes familiemæssige tilknytning, som må antages med føje at kunne påberåbes i forbindelse med en ny ansøgning om opholdstilladelse, eventuelt på et andet retsgrundlag.

2. Indstævntes argumenter

- 18 Ifølge indstævnte kan anbringendet ikke antages til realitetsbehandling, idet det hermed gøres gældende, at der er sket krænkelser af artikel 10, stk. 1, nr. 4), artikel 12a, artikel 39/2, artikel 39/56 og artikel 39/65 i lov af 15. december 1980 og af artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, i det omfang det ikke fremgår heraf, på hvilken måde førsteinstansen skulle have tilsidesat disse bestemmelser, at det ligeledes ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det hermed gøres gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 5 og artikel 8 i direktiv 2003/86/EF, uden at det gøres gældende, at disse bestemmelser ikke er blevet gennemført korrekt i national ret, eller at de har direkte virkning, og idet tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet kun kan finde anvendelse på retsakter udstedt af den udøvende forvaltning.
- 19 Indstævnte gør med hensyn til første led gældende, at appellanten ifølge den appellerede doms ordlyd blot henholdt sig til førsteinstansens vurdering, og at hun således ikke på noget tidspunkt har gjort gældende, at aldersbetingelsen i artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 4), i lov af 15. december 1980 skulle vurderes på tidspunktet for indgivelse af visumansøgningen, eller senest på det tidspunkt, hvor

indstævnte skulle træffe afgørelse, til støtte for at hun fortsat har søgsmålsinteresse, og at de klagepunkter, der er blevet påberåbt under appelsagen, og som ikke er udtryk for grundlæggende retsprincipper, følgelig er nye, hvorfor anbringendets første led ikke kan antages til realitetsbehandling. Indstævnte har endvidere anført, at det alene tilkommer førstestansen at vurdere, om søgsmålsinteressen fortsat består, og at Conseil d'État (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) ikke kan anfægte denne vurdering, at den omstændighed, at indstævnte ikke fremførte argumentet om manglende interesse for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager), er irrelevant, idet spørgsmålet om søgsmålsinteresse angår et grundlæggende retsprincip, og at det ikke kan hævdes, at indstævnte anerkendte, at aldersbetingelsen skal vurderes på ansøgningstidspunktet, eller senest på det tidspunkt, hvor indstævnte første gang skulle træffe afgørelse.

- 20 Indstævnte har under henvisning til ordlyden af artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 4), i lov af 15. december 1980 gjort gældende, at førstestansen hverken på nogen måde foregreb den afgørelse, som myndigheden måtte træffe eller satte sig i dennes sted, men udelukkende fastslog, at en af lovens betingelser for at opnå den ret, der ansøges om, ikke længere er opfyldt, og med rette konkluderede, at der manglede søgsmålsinteresse, idet myndigheden har pligt til at anvende den lovgivning, der er gældende på det tidspunkt, hvor den træffer afgørelse, og ikke kan træffe en afgørelse *contra legem*; loven er klar og bestemmer, at det afgørende er, at det ugifte barn af den referenceperson, der har opholdstilladelse, »ankommer for at bo« sammen med denne, inden barnet er fyldt 18 år, ikke at denne indleder proceduren inden det fyldte 18. år. Indstævnte har henvist til retspraksis ved Conseil d'État (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) til støtte for, at selv om det antages, at den omhandlede ret bestod inden dens anerkendelse, kan den imidlertid alene anerkendes, såfremt udlændingen fortsat er berettiget, og at såfremt denne dengang opfyldte lovens betingelser, men dette ikke længere er tilfældet, kan myndigheden ikke anerkende en ret, som lovgivningen ikke længere tillægger udlændingen. Indstævnte har nærmere anført, at den omstændighed, at appellanten blev myndig, ikke mens myndigheden behandlede ansøgningen, men under den sag, der blev iværksat til prøvelse af den forvaltningsakt, hvorved visumansøgningen blev afslået, ikke kan ændre de anførte principper.
- 21 For så vidt angår den forskelsbehandling af udlændinge, som appellanten har kritiseret, og som skyldes sagsbehandlingstiden for så vidt angår det søgsmål, som de har iværksat for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager), idet loven ikke fastsætter en frist, har indstævnte gjort gældende, at der tilkommer myndigheden en given, lovbestemt frist, inden for hvilken den skal træffe afgørelse, hvilken blev overholdt i den foreliggende sag, at den afgørelse, der blev truffet for så vidt angår appellanten, er konkret begrundet i den omstændighed, at hun ikke har godtgjort sin familiemæssige tilknytning til referencepersonen, og at appellanten henset til disse omstændigheder ikke kan hævde, at der foreligger nogen form for forskelsbehandling i forhold til andre, ikke nærmere specificerede udlændinge.

- 22 Indstævnte konkluderer for så vidt angår det første led, at det er uforholdende at forelægge præjudicielle spørgsmål for Den Europæiske Unions Domstol.
- 23 For så vidt angår det andet led har indstævnte anført, at det var uforholdende, at førsteinstansen tog stilling til realiteten vedrørende appellants argumenter og anerkendte, at denne havde en rent hypotetisk interesse, efter at retten havde fastslået, at der manglede søgsmålsinteresse. Domstolene har enekompetence til at påkende indsigelser mod den kompetente myndigheds afslag på at anerkende en udenlandsk retsakt, og der er også her tale om et nyt argument.

IV. Den forelæggende rets bemærkninger

- 24 Indstævnte har gjort gældende, at der kun kan iværksættes kassationsappel til prøvelse af en dom afsagt af Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) af personer, der var parter i den sag, der blev afgjort af denne ret. Ifølge sagens akter handlede appellant 1) ikke i eget navn for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager), men udelukkende som rettergangsfuldmægtig for appellant 2), der dengang var mindreårig. Sagen kan ikke antages til realitetsbehandling, i det omfang den er anlagt af B. M. M.

1. Andet led

- 25 Den i artikel 39/56 i lov af 15. december 1980 omhandlede søgsmålsinteresse skal foreligge på det tidspunkt, hvor sagen anlægges, og skal vedblive at bestå indtil domsafsigelsen.
- 26 Reglerne om sagens formalitet, herunder søgsmålsinteresse, er ufravigelige procesforudsætninger. Selv om et anbringende støttes på et grundlæggende retsprincip, kan det imidlertid kun gyldigt påberåbes under en kassationsappel, såfremt de faktiske omstændigheder, der er nødvendige for vurderingen af det, blev påberåbt til støtte for den argumentation, der blev fremført for forvaltningsdomstolen vedrørende det pågældende spørgsmål og fremgår af domstolens konstateringer eller af de sagsakter, som Conseil d'État (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) kan tage i betragtning.
- 27 I den foreliggende sag fremgår det af dommen – hvilket ikke anfægtes – at spørgsmålet om søgsmålsinteresse blev rejst over for appellanten under retsmødet, og at hun for så vidt angik den fortsat bestående søgsmålsinteresse blot henviste til rettens vurdering. Ingen af de omstændigheder, så som ideel interesse eller interessen i anerkendelse af appellants familiemæssige tilknytning, der blev fremført i andet led af appelanbringendet til støtte for, at hun fremdeles havde søgsmålsinteresse for så vidt angik begæringen om opsættende virkning og annullationssøgsmålet, var blevet gjort gældende for forvaltningsdomstolen.
- 28 Anbringendets andet led kan ikke antages til realitetsbehandling.

2. Første led

- 29 Appellanten har vedrørende formaliteten for så vidt angår det første led i fornødent omfang redegjort for, hvorfor den appellerede dom efter hendes opfattelse udgør en tilsidesættelse af artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 4), og artikel 39/56 i lov af 15. december 1980.
- 30 Den omstændighed, at appellanten på forvaltningsdomstolens opfordring til at redegøre for, at hun fremdeles har søgsmålsinteresse, blot henviste til rettens vurdering, indebærer ikke, at hun ikke kan påberåbe sig et kassationsappellanbringende, der støttes på, at den appellerede dom tilsidesatte begrebet søgsmålsinteresse, der er et grundlæggende retsprincip, idet det – for det tilfælde, at søgsmålet ikke kan antages til realitetsbehandling som følge af manglende interesse – tilkommer Conseil d'État (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) at efterprøve, at den appellerede dom ikke tilsidesætter begrebet søgsmålsinteresse i artikel 39/56 i lov af 15. december 1980, og at den ikke herved sætter sin egen vurdering i stedet for forvaltningsdomstolens, men vurderer lovligheden af den appellerede dom.
- 31 Således betragtet kan anbringendets første led antages til realitetsbehandling.
- 32 I henhold til artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 4), i lov af 15. december 1980 har følgende familiemedlemmer til en udlænding, der har tidsubegrænset indrejse- eller opholdstilladelse i Belgien, ret til ophold i mere end tre måneder: »deres børn, som ankommer for at bo sammen med dem, inden de er fyldt 18 år, og som er ugifte«. I henhold til samme lovs artikel 12a, stk. 2, tredje afsnit, i den affattelse, der fandt anvendelse på det tidspunkt, hvor den anfægtede forvaltningsakt oprindeligt blev truffet, skal myndigheden træffe afgørelse inden for en bestemt frist, principielt »senest seks måneder efter indgivelse af ansøgningen«.
- 33 Artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 4), i lov af 15. december 1980 indrømmer således en udlænding, der opfylder betingelserne i denne bestemmelse, ret til familiesammenføring.
- 34 Appellanten har nærmere bestemt gjort gældende, at den af Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) anlagte fortolkning af artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 4), i lov af 15. december 1980, hvorefter hun ikke længere har ret til familiesammenføring, fordi hun blev myndig, mens domstolen behandlede sagen, udgør en tilsidesættelse af det EU-retlige effektivitetsprincip, idet den er til hinder for den ret til familiesammenføring, som efter hendes opfattelse tilkommer hende i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring, og at hun indgav ansøgning herom, mens hun endnu var mindreårig.
- 35 Appellanten har ligeledes nærmere bestemt gjort gældende, at den appellerede dom, hvori det fastslås, at hun ikke længere har den fornødne søgsmålsinteresse i annullationssøgsmålet, idet hun blev myndig under domstolens behandling af

sagen, udgør en krænkelse af hendes ret til adgang til effektive retsmidler, da den afskærer hende fra muligheden for, at der træffes afgørelse i den appelsag, der blev iværksat til prøvelse af indstævntes afgørelse om ikke at anerkende den af hende hævdede ret til familiesammenføring, der ikke alene blev truffet, men også anfægtet, mens hun endnu var mindreårig.

- 36 I den tidligere nævnte dom af 12. april 2018, *A og S mod Nederlandene* (C-550/16), der angik spørgsmålet om, på hvilket tidspunkt vurderingen af en flygtnings alder skal finde sted, for at den pågældende kan anses for »mindreårig« og følgelig har ret til familiesammenføring i henhold til artikel 10, stk. 3, litra a), i direktiv 2003/86/EF, fastslog Den Europæiske Unions Domstol, at »[a]rtikel 2, litra f), i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring, sammenholdt med direktivets artikel 10, stk. 3, litra a), skal fortolkes således, at en tredjelandstatsborger eller en statsløs, som var under 18 år på tidspunktet for sin ankomst til en medlemsstats område og ved indgivelsen af sin ansøgning om asyl i denne stat, men som under asylproceduren bliver myndig og derefter tildeles flygtningestatus, skal kvalificeres som »mindreårig« som omhandlet i denne bestemmelse«.
- 37 Den foreliggende sag kan ikke sidestilles med tvisten i den sag, der gav anledning til den anførte afgørelse fra Domstolen, navnlig fordi den ikke angår familiesammenføring af en mindreårig, anerkendt flygtning, og fordi der i den foreliggende sag er fastsat en bestemt frist, inden for hvilken der skal træffes afgørelse, således at retten til familiesammenføring ikke afhænger af »den større eller mindre hurtighed, hvormed ansøgningen [...] behandles« (præmis 55).

V. Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 38 Den forelæggende ret spørger følgelig Den Europæiske Unions Domstol om, hvorvidt hensynet til at sikre den effektive virkning af EU-retten og til ikke at umuliggøre den ret til familiesammenføring, som ifølge appellanten tilkommer hende i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 2003/86/EF, tilsiger, at denne bestemmelse skal fortolkes således, at et barn af referencepersonen har ret til familiesammenføring, når den pågældende blev myndig under rettens behandling af den sag, der var blevet iværksat til prøvelse af afgørelsen om at meddele afslag på at indrømme denne ret, hvilken afgørelse blev truffet, mens barnet endnu var mindreårigt.
- 39 Der skal ligeledes træffes afgørelse om, hvorvidt artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at den er til hinder for afgørelsen om, at det annulationssøgsmål, der var blevet iværksat til prøvelse af afslaget på familiesammenføring af en mindreårig, ikke kunne antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at barnet var blevet myndigt under retssagens behandling, således at det er afskåret fra muligheden for, at der træffes afgørelse i den sag, der blev iværksat til prøvelse af denne afgørelse, og hvorved den pågældendes adgang til effektive retsmidler krænkes.

- 40 Sagen bør følgelig udsættes på forelæggelse af de nedenfor anførte spørgsmål for Den Europæiske Unions Domstol.

VI. Præjudicielle spørgsmål

1) Tilsiger hensynet til at sikre den effektive virkning af EU-retten og til ikke at umuliggøre den ret til familiesammenføring, som ifølge appellanten tilkommer hende i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring, at denne bestemmelse skal fortolkes således, at et barn af referencepersonen har ret til familiesammenføring, når den pågældende blev myndig under rettens behandling af den sag, der var blevet iværksat til prøvelse af afgørelsen om at meddele afslag på at indrømme denne ret, hvilken afgørelse blev truffet, mens barnet endnu var mindreårigt?

2) Skal artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 18 i direktiv 2003/86/EF fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for afgørelsen om, at det annullationssøgsmaal, der var blevet iværksat til prøvelse af afslaget på familiesammenføring af en mindreårig, ikke kunne antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at barnet var blevet myndigt under retssagens behandling, således at det er afskåret fra muligheden for, at der træffes afgørelse i den sag, der blev iværksat til prøvelse af denne afgørelse, og hvorved den pågældendes adgang til effektive retsmidler krænkes?